

ထုံးစံနှင့်တည့်သင်

သင်ပြတိုင်း

အလွမ်းသမိုင်း

အခန်း (၁)

ကိုကိုကို သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး သုံးကြိမ်သာ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်

။

ပထမအကြိမ်က ...

သူမ ငါးနှစ်အရွယ် ...

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ... ကိုကိုခန့်ညားမိဘတွေ လက်ထဲ
အပ်သောနေ့ ...

“ဒါက ... သမီးကိုကို ခန့်ညားတဲ့ ... မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်စမ်း ... ယွန်းဟေမာန်”

“ကိုကို”

ကိုကိုက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူမအား ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး
လှည့်ထွက်သွားတော့သည် ။

သူမ အားငယ်စွာကျန်ခဲ့၏။

“ကိုကိုက အဆောင်မှာ နေတာလေ၊ ရန်ကုန်မှာ အနေများ တယ်”

သူမအား ကိုကိုမိဘတွေက ချစ်ခင်စွာစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် ။

ကျွေးမွေးယုယခဲ့၏။

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိခဲ့ ...

“ကိုကိုက ... အဘိုးအဘွားတွေဆီမှာ နဲ့ အဆောင်မှာ အနေများ တယ် ယွန်းဟေမာန်”

သူမ သိခဲ့ရသည် ။

ကိုကိုဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားမှန်း ထိုအချိန်ကပင် သူမ သိရှိနားလည်ထားခဲ့ရ၏။

ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံတာက ... ကိုကိုမိဘတွေ ကွယ်လွန်သောနေ့ကဖြစ်သည် ။

သူမနှင့်ကိုကိုသည် ကံတူအကျိုးပေးတွေပါပဲ။

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် ။

ကိုကို နိုင်ငံခြားထွက်သွား၏။

သူမအား ... ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကိုကိုပင် ဆက်လက်ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ခဲ့သည် ။

လိုလေသေး မရှိစေရ ...

ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ... သူမဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ပြီဖြစ်သည် ။

ယခု ...

ကိုကို နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာတော့မည်တဲ့ ...

“ယွန်းဟေမာန်”

“ရှင် ...”

“မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ မောင်ခန့်ညားကို သွားကြိုရတော့မယ်”

သူမအား စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အိမ်တော်စိုးကြီး ဒေါ်မြနှင်းက ပြောသည်။ ။

“ကိုကိုက တည်ကြည်တယ်၊ အရှက်သိက္ခာလည်း ကြီးမားလွန်းတယ်၊ အခု နေမကောင်းဘူး တဲ့ ... နှလုံးရောဂါစနေပြီတဲ့ ... ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ကိုကို ယွန်းဟေမာန်နဲ့ တွဲပြီး မနေချင်ဘူးတဲ့ ...

မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကင်းရှင်းဆုံးနေချင်တယ်တဲ့ ...

ယွန်းတွေ့ဆုံရမှာ ပင် ဝန်လေးနေမိသလိုကြီး ဖြစ်နေရသည်။ ။

သူ ...

နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူမထံ ဖုန်းနှင့်ပင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ ...

ပြောစရာရှိတာတွေကို ဒေါ်မြနှင်းကိုသာ ပြောခဲ့သည်။ ။

အထူးသဖြင့် ...

ချစ်သူရည်းစားမထားဘဲ ... ပညာကိုသာ ကြိုးစားရန်ဖြစ်သည်။ ။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမ ... မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး ပညာရေးသာ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ...

မကြာသေးမီကာလမှာ သူမတွင် ချစ်သူရှိသွားခဲ့တော့သည်။ ။

မောင် ...

သူမကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခွင့်ပန်နေခဲ့သော ... သူမနှင့် အတန်းတူ ဒေါက်တာသက်ပိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကို ဘာပြောမလဲ ...

ဒေါ်မြနှင်းကတော့ ...

“သမီး အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ... မောင်ခန့်ညားက နားလည်မှုပေးမှာ ပါ”

သူမ ...

စိတ်မအေးနိုင် ...

ကိုကိုအား ... သူမ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့တဲ့ အချိန်လေးမှာ ပင် တင်းမာခက်ထန်လွန်း၍ ကြောက်စရာ ပင်ကောင်းနေသည်။ ။

လေးစားသော ...

ကြောက်ရွံ့သော ...

အားကိုးရသော စိတ်ဆန္ဒတွေက ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေ ဖြစ်နေရသည်။ ။

“ယွန်း”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုက သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှ သဘောကျတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ညည်းလေး တုန်လှုပ်နေတယ်မဟုတ်လား ယွန်းလေး”

“ကိုကိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ... ယွန်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ အဆင်မပြေမှာ ကြောက်နေတယ် ဒေါ်နှင်း ... ကိုကိုက ကျွန်မကို သဘောကျပါ့မလား”

“မောင်ခန့်ညားက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပါတယ်၊ လူပျိုကြီးဆိုတော့ ... နည်းနည်း အရှက်သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းတာပေါ့ကွယ်”

“အဆင်ပြေပါစေ”

“ယွန်းလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ”

“ကိုကိုမျက်လုံးတွေထဲမှာ အချိုးပြေပါစေလို့ ပဲ ... ကျွန်မ ဆုတောင်းနေတယ် သိလား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ဒေါ်မြနှင်းက ရယ်မောနေပေမယ့် ... သူမကတော့ ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်ဘဲ သွေးတွေအေးခဲ့တော့ မတတ် ... ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းလေးလံနေမိသည်။ ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

သူမ ...

အမြဲတမ်း သွက်လက်သူ ...

ဖျတ်လတ်သူ ...

ဉာဏ်ရည်ကအစ ထက်မြက်နေခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကို ...

သူမသွေးတွေကို အေးစေခဲ့သူ ...

သူမ ကြောက်နေမိသည်။

အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ... စိတ်ထဲမှာ မတည်ငြိမ် နိုင်တော့ ...

မောင်ကလည်း ... ကိုကိုကိုကြိုဖို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောနေသဖြင့် သူ မ ... အလန့်တကြား တားမြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“မောင်က ဘာသိလို့ လဲ ... ကျွန်မကို ချစ်သူရည်းစားမထားရဘူးတဲ့ ... တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတာလေ”

“အခု ... ယွန်းက ဒေါက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ ... ပညာမစုံခင်သာ ဒီစည်းကမ်းချက် ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူမဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း မောင်က သိထား၏။

ကိုကိုကလည်း ... ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမအား ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းပင် မရှိတဲ့ အကြောင်း ... အခု နေမကောင်း၍ မိသားစုထံ ကိုကိုပြန်ရောက် လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ... ပြောပြခဲ့မိသည်။

“မောင် စိတ်မချဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မောင်ကတော့ ယွန်းကိုကိုနဲ့ တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်ကွာ”

“တွေ့ရပါမယ်ရှင် ... လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေက

ဘာမှန်းမသိသေးလို့ ပါ မောင် ရယ် ... နော်”

သူမ ...

မောင့်အား နှစ်သိမ့်မှုတွေပေးထားခဲ့ရသည်။ ။

“မောင်တို့ လည်း ပညာစုံပြီး ... ငွေကြေးအရလည်း ဘာမှ ပူပင်စရာ မရှိဘူး၊ ကိုကိုကိုပြောပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“မဖြစ်သေးပါဘူးမောင်ရယ် ... ကိုကိုကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး ... အခြေအနေတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး”

သူမ ... ပညာစုံတာနှင့် ကိုကိုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာအကျိုးမပြုရ သေးဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြု လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေမရှိ ...

မလုပ်ချင်ပေ ...

သူမ တတ်မြောက်သောပညာတွေနှင့် ကိုကိုကို အကျိုးပြုချင်သည်။ ။

သူမဘဝကို တင့်တယ်စေအောင် ... ကိုကိုက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားခဲ့သည်။ ။

ကျေးဇူးမကန်းလို ...

“ယွန်း ...”

“ရှင် ...”

“ပြီးပြီလား ...”

“ဟုတ် ...”

“သွားစို့ ...”

“ကျွန်မ ကားမမောင်းနိုင်ဘူး ဒေါ်နှင်း ... ဒရိုင်ဘာ ကိုအေး ခေါ်ခဲ့ဦး

နော်”

“အေးလေ ... ယွန်းလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမှာ ပဲ ... မောင်ခန့်ညားကို သိပ်ပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ ”

“နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်”

“ကဲ ... ဒေါ်နှင်း ခြံထဲကစောင့်နေမယ်၊ ယွန်းလေး ဆင်းလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်”

ဒေါ်နှင်း ဆင်းသွားသည်။ ။

သူမ ...

မှန်ထဲမှာ အချောသတ် အသေအချာကြည့်၏။

မဆိုးပါဘူး။

မြန်မာဆန်စွာ ပြင်ဆင်ထားမိသည်။ ။

ဒေါ်နှင်းကတော့ ချောလိုက်တာ ... ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာတဲ့ ...

ကိုကိုရော ...

အဓိက ...

ကိုကိုပဲ ...

ကိုကိုလက်မခံတဲ့ အလုပ်တွေ သူမ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။

သူမကျေးဇူးရှင် ကိုကိုရယ်ပါ။

ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဆုံရန် နာရီစက္ကန့်တွေ နီးကပ်လာသည် နှင့်အမျှ သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာရသည်။ ။

“သွားစို့ ယွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယွန်းလေး ... တကယ်ပဲအေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်တာကွယ်”

“ယွန်းကတော့ စိတ်ညစ်တယ်၊ အင်အားတွေတောင် ချဉ်နဲ့ ချင်လာပြီ”

“မောင်ခန့်ညားက ... ကျန်းမာရေးလိုက်စားတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲကွယ် ... ဘာဖြစ်လို့ များ နှလုံးရောဂါဖြစ်ရတာလဲ ယွန်း”

“ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှတ်ခံစားရတာတွေများ လို့ပဲဖြစ်မယ် ဒေါ်နှင်း ... တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့ လူတွေ ဒီလိုပဲ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားရတတ်သလို ... နှလုံးကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်တာပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ယွန်းက ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့”

“ကိုကိုကိုပြုစုမယ် ... ကျေးဇူးဆပ်မယ်၊ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

“မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်”

ဒေါ်နှင်း စကားမျိုးတွေ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတာမျိုး သူမ ကြားချင်နေမိ သည်။ ။

“မောင်အေးရေ မောင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ကိုကိုက ... သူမအား ပညာတွေစုံအောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ ။

ကားကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တတ်စေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သောအိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြား ပေးခဲ့သည်။ ။

လိုလေသေး မရှိစေရ ...

ကိုကိုအပေါ် ... သူမ ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ပေ ...

“မောင်ခန့်ညားက ... နေထိုင်မကောင်းဘူးဆိုတော့ မောင်သက်ပိုင် ကိစ္စ ရုတ်တရက်ကြီး မပြောလိုက်နဲ့ ဦးနော် ယွန်းလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်နှင်းကိုမှာ ထားတာက ... သူ့သဘောတူညီမှုမရဘဲ ယွန်းဟေ မာန်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် ရွေးချယ်ထားတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးတဲ့ ”

“ဒုက္ခပဲ ...”

သူမက ကိုကိုမသိဘဲ ချစ်သူရွေးချယ်ထားမိသည်။ ။

မောင်က ဇွတ် ...

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတည်းက အတူတူနေထိုင်လာခဲ့ကြသူ တွေ ...

ခွဲရှိသည်။ ။

စက္ကန့်မလပ် ချစ်ရေးဆိုနေတတ်၏။

သူမ အလုပ်ကိစ္စတွေ ...

သူမအား နှောင့်ယှက်နေသူတွေအားလုံးကို ... မောင်ပဲ ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ကြာလာတော့ ...

မောင့်အပေါ် သူမ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိလာရတော့သည်။ ။

အဖြေပေးခဲ့သည်။ ။

“ဒေါ်နှင်း”

“ဟင်”

“မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ ... ကိုကို လက်မခံရင်တော့ အခက်
ပဲနော်”

သူမ စိတ်မအေးနိုင် ...

ကိုကိုသဘောထားတွေ တင်းမာသွားမှာ ကို ... ကျွန်မအကြောက်
ဆုံးပင် ...

“ယွန်းလေး ...”

“ရှင် ...”

“တကယ်လို့ မောင်ခန့်ညားလက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း သမီးဘက်က
သိပ်ပြီးအတိုက်အခံ မလုပ်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ခန့်ညား လက်ခံသဘောကျတဲ့ အထိ ... သမီးလေး စောင့်နေ
သင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ...

ရင်တွေလေးနေမိသည်။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမ နားမထောင်မိတာ သူမဘက်က အပြစ်
တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နေ၏။

“မောင်ခန့်ညားကတော့ စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့ လူကြီးလူကော
င်းတစ်ယောက်ပါ ယွန်း”

“ယွန်း ရင်လေးလိုက်တာ”

မပျော်နိုင် ...

ကိုကို ...

ကျွန်မ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ပညာတွေစုံအောင်သင်ပေးခဲ့တာ သူမ ချစ်သူအတွက်ဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုကိုဆန္ဒပဲ ...

မောင့်ကိုတော့ ကိုကို သဘောကျမှာ ပါ။

ပညာတတ် ...

ရုပ်ချော ...

ဥစ္စာပေါ ...

အခန်း (၂)

ယွန်းဟေမာန် ...

မင်း ... ဒီအရွယ်ထိတောင် ဖြစ်နေပြီလား။

သူနဲ့ တွေ့စဉ်က ...

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ...

မတွေ့တာကြာပြီ ...

ထိုစဉ်ကလည်း သူမသည် သူနှင့် သေသေချာချာမတွေ့ဆုံခဲ့ ...

သူ့ကြောင့် ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူ ... စေ့စေ့ပင်မကြည့်ခဲ့ပေ ...

မိဘတွေ မကွယ်လွန်ခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် ... သူ့ကို ခေါ်ယူ
တွေ့ဆုံပြီး တောင်းဆိုမှု တစ်ခုပြုခဲ့သည်။ ။

ယွန်းဟေမာန် ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ရောက်တဲ့ အခါ လက်ထပ်ရန်
ဖြစ်၏။

ပထမ ...

သူ ...

ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။

လက်မခံ ...

“ဖေဖေကို ကတိပေးပါ။ သေလူဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုတောင် မင်း မလိုက် လျောနိုင်ဘူးလား။”

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်စဉ် ... မေမေက ပွဲချင်းပြီး ... ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ... ဖေဖေက ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေပြီးမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။

“ယွန်းလေး ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့ အခါ ... သားလက်ထပ်ပါ”

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ... သူ လက်ခံခဲ့ရတော့သည်။ ။

ကတိပေးမိ၏။

သူက ...

တည်ကြည်သူ ...

ဣန္ဒြေ သိက္ခာကြီးမားသူ ...

မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းစွာနေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်နေသည်။ ။

ယွန်းဟေမာန်က ငယ်သေး၏။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ...

သူ ...

ပြန်သွားခဲ့သည်။ ။

အလုပ်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး ... ယွန်းဟေမာန်ကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့၏။

သူ့မိဘတွေရှိစဉ်ကပင် ယွန်းဟေမာန်ဘဝကို ပို၍ ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။

အခု ...

ယွန်းဟေမာန် ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီ။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ။

လုပ်ငန်းခွင်ပင် ဝင်နေပြီဖြစ်၍ ... သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့မိသည် ။

နောက်တစ်ခုက ...

သူမှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သည် ။

နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုရ၏။

အမိမြေကို သတိရလာမိသည် ။

အထူးသဖြင့် ...

ယွန်းဟေမာန် ကိစ္စပဲ ...

မိဘတွေဆီမှာ ကတိပေးထားသောကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သည် ။

သူ ...

ဒေါ်မြနှင်း ... ကြိုတင်၍ အမှာ စကားပြောထားပြီးသားဖြစ်သည် ။

ယွန်းဟေမာန်မှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိစေရန် ဖြစ်၏။

အရင်ကတော့ ...

သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စက သိပ်အရေးတကြီးမဟုတ်ခဲ့ ...

မိဘတွေကိုပေးထားတဲ့ ကတိကို လုပ်ဆောင်ရန်သာ ဖြစ်သည် ။

အရှက်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းတတ်သော သူ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ကိ

စွအတွက် လေးလံနေခဲ့သည်။ ။

ပြောရမှာ စိတ်မလုံ ...

တစ်နေ့ ...

သူမအား လက်ထပ်ယူဖို့ အတွက် ပြုစုယူသထားသည် ဟု အထင်မခံနိုင် ...

မိဘတွေရဲ့ ကတိဆန္ဒအတွက်ပါပဲ ...

ယွန်းဟေမာန်မှာ ... ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူးဟု လည်း သူယုံကြည်နေမိသည်။ ။

“ယွန်းလေးဟာ အမြဲတမ်းလိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ... ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒေါ်မြနှင်းထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း ... ထိုစကားကိုပင် အားရကျေနပ်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။ ။

မင်း ...

ယွန်းဟေမာန် ...

မြင်မြင်ချင်းပဲ ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သူဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ... တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေလာခဲ့သော ခန့်ညားပါ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံးနေထိုင်လာခဲ့မိတာကိုပင် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာယွန်းဟေမာန်ရဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးရွရွလေးကို တွေ့မြင်လိုက်
ရတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာ ပင် ... ကိုကို လွန်စွာမြတ်နိုးတွယ်တာ
သွားရသည် ဟု သတ်မှတ်ထားမိခဲ့၏။

“မောင်ခန့်ညား”

“ဗျာ ...”

“ယွန်းဟေမာန်လေ ... အခုတော့ ဒေါက်တာယွန်းဟေမာန်ပေါ့ ...
မင်း မှတ်မိရဲ့ လား မောင်ခန့်ညား”

သူ ...

ခေါင်းခါမိသည် ။

တကယ်ပဲ ...

မင်း အရမ်းလှနေတယ်။

စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...

ဟုတ်တယ် ယွန်းဟေမာန် ...

ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

မင်းကို လက်ထပ်မယ်။

စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိတွေ ဝင်လာသည် ။

ရင်ညွန့်ဆီမှ နည်းနည်းစူးအောင့်ချင်လာသည် ။

သူ့နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားလွန်း၍ ... ကယောင်ကတမ်းနှင့် သူ့ရင်
ဘတ်တွေကို ဖိထားလိုက် ရသည် ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင်ခန့်ညား ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... အောင့်လို့ လား”

သူ ...

ခေါင်းခါပြမိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်ရှားဖို့ ပင် အတော်လေးအားယူနေရ၏။

“ကိုကို”

“ဟင် ...”

“အနားယူလိုက်နော် ... ဒေါ်နှင်း ... ကိုကိုကို စကားတွေ သိပ်မပြော
ပါနဲ့ တော့”

“အေးကွယ် ... မောင်ခန့်ညား အနားယူလိုက်ဦး”

လေယာဉ်ကွင်းမှ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းစေသည်။

ယွန်းဟေမာန်က သူ့ကို ဆေးပြားလေးတစ်ခု ငုံထားရန်ပေး၏။

“ကိုကို ငုံထားနော်”

“ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ယွန်းဟေမာန်”

ထိုစကားလေးကိုပင် အတော်လေး အားယူ၍ ပြောလိုက်မိသည်။

လက်ကာပြလိုက်၏။

ကိုကိုက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်ကြီးအဖြစ် ယွန်းဟေမာန်စိတ်ထဲမှ
မှတ်ယူမထားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။

“မောင်ရင့်ရောဂါက နုပါတယ် ... ဘာမှ မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး

ကိုတော့ အလွန်အမင်း မချစ်မိစေနဲ့ ”

သူ့ကို ဆေးကုသသော သမားတော်ကြီးက ... အသေအချာ မှာ ကြား
လိုက်သော စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။ ။

ယွန်းဟေမာန် ...

ကိုကိုတော့ ခက်ပြီ။

မင်းကို အလွန်အမင်းမချစ်မိဖို့ ကိုကိုနှလုံးသားတွေအပေါ် ထိန်းချုပ်
ထားနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။

အချစ်ဆိုတာကို စောစောက ကိုကိုမသိတာတော့ အမှန်ပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ... ဒီလောက်အထိ အစွဲအလမ်းကြီး
စွာ ချစ်သွားမိမယ်လို့ လည်း မထင်မှတ်မိဘူး။

ယွန်းဟေမာန်ရယ် ...

မင်းကို ကိုကိုချစ်မိသွားပြီ။

လက်ထပ်ဖို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုပြီးခိုင်မာသွားသလိုပဲ။

အိမ်ရောက်လာသည်။ ။

သူ့အိပ်ခန်းကို အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

ဒီတိုက်ကြီးအား မကြာခင်ကမှ အသစ်ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ။

နိုင်ငံခြားမှ နေ သူ့ကိုယ်တိုင်ပုံစံထုတ်ပြီး ဆောက်စေခဲ့၏။

ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ။

လှပခန့်ညားသော တိုက်ကြီးပင် ...

အထူးသဖြင့် ...

သူ့အိပ်ခန်းပဲ ...

မကြာခင် ...

မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မယ် ဖြစ်သည်။ ။

“ယွန်းဟေမာန်ကိုယ်တိုင် ဒီအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားတာလေ မောင်ခန့်ညား”

“စိတ်ကူးကောင်းတယ် ဒေါ်နှင်း”

ကိုကိုက ပြောသည်။ ။

သူမ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုကိုရဲ့ ကျေနပ်မှုကိုတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိသည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ် ယွန်းဟေမာန် ... လူမမာကြီးတစ်ယောက်အထိ မဖြစ်သေးပါဘူး ကလေးရဲ့ ”

ယွန်းဟေမာန်က ... သူ့အား လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မှာ ကို အစိုးရိမ်ဆုံးဖြစ် နေမိသည်။ ။

“ဒါဆို ... ကိုကို အနားယူတော့”

“အင်း”

သူ ...

ပြောလိုက်သည်။ ။

အနားယူဖို့ တော့ သင့်နေ၏။

ယွန်းဟေမာန်ကိုလည်း သူ့အနားမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားစေချင်မိသည်။ ။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဖြစ်၏။

ယွန်းဟေမာန်နှင့်ဒေါ်နှင်း အပြင်ကို ထွက်သွားကြတော့သည်။ ။

သူ့အား စိတ်မချသောမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ယွန်းဟေမာန်က ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

မျက်လုံးတွေကို မှီတတ်ထားမိသည်။ ။

လူမမာအဖြစ် မနေလိုသောသူသည် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေ၏။

မိသားစုနှင့်ပင် စကားမပြောနိုင်သောအခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ။

မဖြစ်သေးဘူး။

ကိုယ်ထဲမှ ပဲ ...

“ရှပ်”

“ရှပ် ... ရှပ်”

ခြေသံလေး ...

ယွန်းဟေမာန်ပဲ ...

ဆရာဝန်ပီပီ ... သူ့အား လူမမာတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ ။

သူ ...

ထလိုက်မိသည်။ ။

ယွန်းဟေမာန် ရောက်မလာခင် ... သူ အပြင်ထွက်ရန် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ကိုကို”

“အပြင်သွားကြရအောင် ... လသာဆောင်မှာ ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခိုင်းလိုက် ယွန်း”

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဟို ...”

“ဘာဟိုလဲ”

“ကိုကို အနားယူပါ”

“ဟ ... ကိုကို ခရီးမပန်းပါဘူး ယွန်း ... ဘာဖြစ်လို့ အနားယူရမှာလဲကွ”

သူ ...

ရယ်ကာမောကာ ပြောမိသည်။ ။

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်မချသလိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာဝန်မလေးနော် ... ကိုကိုကို လူနာမထင်နဲ့ ”

ကိုကိုက သဘောကောင်းလွန်းနေသဖြင့် ... ယွန်းဟေမာန် ဝမ်းသာနေမိသည်။ ။

မထင်ဘူး ...

ဒီလောက်အထိ...

သူမအပေါ် တရင်းတနှီးဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။

သူမ အားတက်မိ၏။

အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီပဲ ...

သူမ ထင်နေတာက ... မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီး မတူမတန်သလို
ဆက်ဆံမည်ဟု ပင် ...

တကယ့်ကို တခြားစီပဲ ...

ယွန်းမှာ အပြစ်ရှိသည် ။

စိတ်တွေ မလုံ ...

ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်မရဘဲ မောင်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့မိသည် ။

ဖွင့်မပြောရဲ ...

ဝေဒနာတွေရင်မှာ ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသူ ဖြစ်နေသည် ။

မပြောရက် ...

ကိုကိုစိတ်တွေကို လုံးဝအနှောင့်အယှက်မပေးလို ...

ပျော်ရွှင်နေစေချင်မိသည် ။

ကိုကို ဟန်ဆောင်နေကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ
သိနေ၏။

လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် ယွန်းဟေမာန်တို့ ရှေ့မှာ နေပြလိုခြင်းမ
ရှိပေ ...

သူမနှင့်ကိုကို ...

လသာဆောင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ။

ဒေါ်မြနှင်းက စားစရာသောက်စရာတွေ လာချပေး၏။

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောနော် မောင်ခန့်ညား ... မင်းကိုကြည့်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ”

မောင်ခန့်ညားရဲ့ နူးညံ့ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဒေါ်မြနှင်းပင် စိတ်ချမ်းသာမှု အတော်လေးရနေသည်။ ။

တော်ပါသေးရဲ့ ...

“ကဲ ... မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေကြဦးနော်”

သူ ...

ယွန်းဟေမာန်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာပင် ... စိတ်တွေ တည်ငြိမ်မှုရှိစေရန် အတော်လေးထိန်း ချုပ်နေရသည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အအေးသောက်လေ”

“အင်း”

“ကျွန်မ ... တစ်ခုတော့ပြောထားချင်တယ်၊ ကျွန်မက ကိုကိုညီမလေးပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆက်ဆံပါနော်”

ကောင်မလေး ...

မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုကို့ကို လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်
နေတာ မဟုတ်လား။

“ယွန်း”

“ရှင်”

“ကိုကို လူနာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်နော် ... ကိုကို့ကို လူနာလို့ မသတ်မှတ်တောင်
ဆေးစစ်ဆေးမှုတွေတွေ့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ဟာ ... ကိုကို လက်မခံဘူး၊ အဲဒီအချက်ကို ကိုကို သဘောမကျဆုံး
ဘဲ ကလေးရယ်”

သူ ...

ကြင်နာစွာဆိုမိသည်။ ။

ကလေးတဲ့ ...

ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ ယွန်းဟေမာန်ပါပဲ။

ညချမ်းက အေးစက်နေသည်။ ။

★